

Een vergeten legende.
Een onverwachte liefde.
Een winter die
alles verandert.

bluebird

GOLD

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

DEVNEY
PERRY

Devney Perry

Bluebird gold

Lost Legends-serie – deel 1

Vertaling Kyra Ivens

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561913
ISBN e-book 9789020561920
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2025 Devney Perry LLC
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Bluebird Gold* door Montlake,
een imprint van Amazon, VS.
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com.

Vertaling Kyra Ivens
Omslagontwerp Hang Le
Nederlands omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.devneyperry.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Noot van de auteur

Mijn vader was van beroep muzikleraar, maar in hart en nieren was hij historicus van Montana. Ik ben de tel kwijtgeraakt van het aantal verhalen dat hij me in de loop der jaren heeft verteld over spooksteden en goudmijnen. De meeste verhalen ben ik vergeten, maar er zijn er een paar die in de verste uithoeken van mijn geest zijn blijven hangen.

Dit verhaal is losjes gebaseerd op een van mijn vaders 'projecten'. Ik heb me in naam van fictie veel vrijheden veroorloofd en dit verhaal is absoluut niet historisch accuraat, maar onder mijn verfraaiingen zitten een paar goudklompjes van waarheid en geschiedenis.

Bij deze nodig ik je uit om een reisje naar het verleden te maken in mijn geliefde Montana.

Proloog

Lieve Ilsa,

Herinner je je nog die dagen dat je klein was en ik je verhalen vertelde? Dan gingen we vissen en vertelde ik je een verhaal zodat je je niet zou vervelen. Of ik kookte het avondeten en jij zat op het aanrecht te trappelen met je blote voeten terwijl ik je over cowboys en bandieten vertelde. Of we stonden op de steiger naar de zonsondergang te kijken en dan gaf ik je de korte versie van het boek dat ik net had uitgelezen.

Ik mis die dagen. Ik mis de manier waarop je je hoofd op mijn schouder legde en mijn arm omhelsde. Ik mis het geluid van je lach. Ik mis de sproeten op je neus die ik misschien wel duizend keer heb geteld.

Je bent allang de leeftijd gepasseerd waarop je van mijn verhalen kon genieten, maar er is er één die ik je nooit heb verteld. Het is een van mijn favoriete legendes, en die gaat als volgt.

Montana had het zuiverste goud van het land en daarom ging het er hier wild aan toe in de tijd van goudkoorts. Pioniers stroomden van heinde en verre hierheen met de droom om rijk te worden. Mijnwerkers, criminelen en zakenlieden arriveerden te paard, per wagen of per postkoets. Sommigen kwamen met niets meer dan de kleren die ze aanhadden, en de enige manier waarop ze onze strenge

winters overleefden was door pure moed en wilskracht.

Alleen zij die een ijzeren wil hadden, konden Montana aan. Ik zeg het je, die mijnwerkers en vroege kolonisten waren keihard. Dag na dag, en het enige wat ze hadden waren hoop en gebeden.

Stel je eens voor: steden die bestonden uit tenten en krakkelekkige gebouwen. Krotten en uitgegraven hutten. Saloons met klapdeuren en spanpalen waar de paarden werden gestald. Winkels die voor een paar cent zakken meel, blikken koemelk en keiharde snoepjes verkochten.

Elke man droeg een pistool aan zijn riem en er waren niet genoeg vrouwen om die mannen onder controle te houden. Er waren corrupte wetshandhavers die in het geheim bendes struikrovers leidden. En gemaskerde vrijbuiters die tussenbeide kwamen om de vrede te bewaren.

Hier wordt de legende interessant. Want wat als die vrijbuiters niet altijd aan de goede kant stonden?

Er is een verloren gegane legende uit Garrack, een van de bekendste mijnstadjes in die tijd, dat er ooit door een beruchte bende een wagen vol goud was gestolen. Na de overval ging een groep vrijbuiters achter de dieven aan. Maar ze keerden met lege handen terug. En het goud was voorgoed verdwenen. Of toch niet?

Er begonnen geruchten door Garrack te sippelen dat de vrijbuiters wel degelijk de dieven te pakken hadden gekregen, maar dat ze in plaats van het goud terug te geven aan de rechtmatige eigenaren, het hadden verstoppt. Ze zouden hun tijd afwachten tot ze de stad zonder argwaan konden verlaten.

Alleen wachtten ze te lang. Speculatie sloeg om in beschuldigingen, en de stadsbewoners keerden zich tegen hun vredestitelers. Elk van de vrijbuiters die op zoek was gegaan naar het gestolen goud, werd opgehangen voor verraad. De geheime locatie van het gestolen goud werd samen met hen in ongemarkeerde graven begraven.

Het goud was verdwenen en zou nooit meer gevonden worden.

*En dat is het verhaal van Garracks legendarische verloren goud.
Ik had je meer verhalen moeten vertellen, kleine beer. Kom naar
Montana. Kom me opzoeken, dan kan ik je meer verhalen vertellen.*

*Liefs,
Pap*

Hoofdstuk 1

Ilsa

Januari 1983

Er was een tijd dat ik deze blokhut aan Cotters Lake mijn thuis noemde.

Terwijl ik langzaam ronddraaide, wervelden het verleden en het heden door elkaar. Toen en nu.

Toen.

Een knisperend haardvuur en het constante getik van mijn moeders breinaalden. De geuren van sigaren en suikerkoekjes. Een kleine, maar schone, vrolijke woonkamer. Een klein meisje met vuil onder haar nagels, in elkaar gedoken op de schoot van haar vader terwijl hij haar een verhaaltje voorlas.

Nu.

Stofdeeltjes die langs vuile ramen zweefden. Een muffe lucht met de vage stank van een muis die allang dood was. Rommel, zóveel rommel. Een versleten fauteuil en stille, verlaten kamers.

Paps blokhut was kleiner dan ik me herinnerde. De plafonds leken te laag, de muren te dicht op elkaar.

Dat zou geen verrassing moeten zijn, aangezien ik zestien was toen ik hier voor het laatst was geweest. Er was veel veranderd in de afgelopen tien jaar. Maar als ik mijn ogen sloot, was ik weer dat kleine meisje, knus op de schoot van haar vader.

Mijn vroegste herinnering speelde zich af in deze hut. In deze woonkamer. Ik was drie, misschien vier.

Er brandde een vuur in de kachel. Pap had het voor mam aangeemaakt voordat hij vertrok om te gaan ijsvissen op het meer, omdat mam dat zelf liever niet deed. Ze kreeg splinters van het hout.

De vorst had op de ramen gestaan. De bank was in een hoek geschoven om ruimte te maken voor de kerstboom. Mam en ik waren hem aan het versieren terwijl ze klaagde over de ondraaglijke sneeuwval.

Dat was de dag dat ik leerde wat 'ondraaglijk' betekende.

Mam was chagrijnig omdat we ons winkeltripje naar Missoula hadden moeten afzeggen omdat ze de wegen hadden afgesloten. Ik was te jong om me haar exacte woorden te herinneren, maar de manier waarop ze over Montana sprak, stond altijd zo in contrast met hoe pap zich voelde.

Hij was het vrolijke zonnetje. Zij was de sombere regenbui.

Zijn levensstijl voedde haar ellende.

Tot de lente van mijn zesde levensjaar. De sneeuw smolt, de narcissen bloeiden en mam zette me in haar olijfgroene Oldsmobile en verliet Dalton.

Verliet pap.

Mam was daarna lichter geworden. Gelukkiger. Maar haar vreugde was de dood van zijn lach geweest. Hun rollen waren omgedraaid. Zij was opgebloeid. Hij was verwelkt.

Licht en wanhoop.

En ergens in het midden: ik.

Altijd in het midden. Tot nu. Pap was dood en er was geen midden meer.

Een rilling liep over mijn ruggengraat. Kippenvel bedekte mijn onderarmen. Het vuur dat ik in de haard had aangestoken begon hard te knetteren, maar het had de kou nog niet verdreven.

Het was twintig jaar geleden dat ik voor het laatst een winter in

Montana had doorgebracht. Ik was vergeten hoe ijskoud het hier kon worden. Ik was net een week terug in Dalton en de temperaturen waren elke dag verder en verder gedaald. Maar ondanks de kou waren de winters prachtig. Zelfs mam kon de pracht van het met sneeuw bedekte Montana niet ontkennen.

Achter de vuile ramen was de zon onder de grillige berghorizon gezakt. Het schemerende licht kleurde de wereld blauw en violet. De bomen leken meer indigo dan groen. Onder hun stammen was de tuin bedekt met sneeuw. Voorbij de aanlegsteiger strekte het bevroren meer zich uit van de ene ijzige oever naar de andere.

Ooit was ik dol geweest op dat meer. Ik had er talloze uren doorgebracht. Zwemmend, spelend op het kiezelstrand en dobberend op een oude binnenband.

Vreemd dat ik me een kerst van tientallen jaren geleden kon herinneren, maar ik kon me niet herinneren wie me had leren zwemmen. Was het pap? Zolang ik me kon herinneren, had ik gewoon kunnen zwemmen.

Hij was ook een goede zwemmer geweest.

Maar niet goed genoeg.

Mijn hart knelde in mijn borst. Deze pijn was de laatste tijd een constante metgezel geweest. Ik had het grootste deel van de afgelopen week doorgebracht met het vermijden van deze blokhut. Om dat voor elkaar te krijgen had ik me volledig op mijn nieuwe baan als lerares op Dalton High School gestort. En wanneer ik wel hier was, had ik me verstopt in mijn kinderkamer, was ik weggekropen onder de dekens, de herinneringen en de kou buitensluitend. Maar een week overleven in deze rommel had nu lang genoeg geduurd.

Ik was naar Montana gekomen om de spullen van mijn vader op te ruimen. Om deze hut schoon te maken en hem in het voorjaar te verkopen.

Om afscheid te nemen.

Gisteren had ik de keuken aangepakt. Vanavond zou ik misschien

de bank in de woonkamer vinden. Die lag ergens begraven onder een berg dozen en tassen vol dingen die mijn vader de afgelopen tien jaar had verzameld.

Toen ik afgelopen weekend aankwam, was het me nauwelijks gelukt om de blokhut te betreden, dus had ik me geconcentreerd op het schoonmaken van de meest essentiële kamers. De badkamer. Mijn slaapkamer. De ruimtes die ik nodig had om mijn eerste week in Dalton door te komen.

Al het andere, tja... Ontkenning was slechts een fase, dat wist ik, maar het was tot nu toe wel mijn favoriete fase. Alleen was het negeren van de berg rommel die mijn vader in dit kleine huisje had gecreëerd simpelweg onmogelijk geworden.

Pap had de dozen bijna tot aan het plafond opgestapeld, waardoor er alleen smalle paden overbleven om van kamer naar kamer te gaan. De hal was eveneens een puinzooi, voornamelijk doordat ik de spullen die ik van mijn bed had moeten halen om te kunnen slapen daar had neergezet.

Was het opruimen van deze rommel mijn straf omdat ik pap niet eerder had bezocht? Hoelang leefde hij al zo?

Ik zou het antwoord moeten weten. Maar Ike Poe was altijd al een mysterieus persoon geweest, zelfs voordat ik mijn zomervakanties niet meer in Montana doorbracht. En nu hij er niet meer was, zou ik nooit meer een kans krijgen om die persoon te doorgronden.

Misschien zou ik in deze zee van dozen meer te weten komen over de man die mijn vader was geweest vóór zijn dood.

Ik liep naar de dichtstbijzijnde stapel en stond op mijn tenen om de bovenste doos op te tillen. Een wolkje stof dwarrelde van het karton toen ik het naast mijn voeten zette. De inhoud maakte een blikkerig, kletterend geluid.

Ik trok de doos open en keek nog eens goed naar de inhoud. 'Blikken.'

Lege blikken. Zo te zien had mijn vader geleefd op Campbell's

tomatensoep en Western Family maïskorrels.

Ik schoof de blikken opzij om er zeker van te zijn dat er niets anders in de doos zat. Toen droeg ik hem naar buiten en zette hem op de groeiende stapel op de besneeuwde oprit. De volgende drie dozen zaten ook vol lege blikken. Ook die kwamen op de stapel terecht die ik naar de stort zou brengen.

Toen ik de vijfde doos optilde – zwaarder dan de andere en hopelijk niet vol blikken – ging de telefoon.

Het was zondag. Troy belde altijd op zondag.

Angst vermengde zich met opwinding – opwinding die meer aanvoelde als een gewoonte dan als oprechte interesse.

Jarenlang had ik uitgekeken naar deze zondagse telefoontjes. Ik zorgde ervoor dat ik thuis was wanneer de telefoon ging, wat er ook gebeurde. Ik hield van de vertrouwdheid van Troys stem. Ik hield van de consistentie van het praten met een vriend. Mijn beste vriend.

Waren we beste vrienden? Dat waren we ooit geweest. Ik wist niet wat we nu waren.

Misschien waren we twee mensen die moesten stoppen met hun wekelijks telefoontjes.

Toch zette ik de doos opzij en liep ik naar de telefoon om de hoorn van de haak te nemen. ‘Hallo?’

‘Hallo.’ Dat ene woord van Troy was doorspekt met genoeg medelijden om duizend lege soepblikken van mijn vader te vullen.

Bereikten alle rouwende mensen het punt waarop ze het helemaal zat waren om medeleven te ontvangen?

‘Hoe gaat het?’ vroeg hij.

‘Goed,’ loog ik.

‘Ilsa.’ Enkel mijn naam in dat zachte timbre, en mijn schouders zakten in elkaar. Hij kende me goed genoeg om aan mijn stem te kunnen horen wanneer ik loog.

‘Ik bekijk het gewoon van dag tot dag.’ Ik liep naar het dichtstbij-

zijnde raam, waarmee ik het spiraalvormige snoer van de telefoon zo ver mogelijk uitrekte.

Achter het wazige glas viel de nacht. Het was nog vroeg, net na vijf uur, maar de korte winterdagen betekenden dat de zon snel plaatsmaakte voor een lange nacht.

Mijn vader zei altijd dat er geen plek op aarde was met zoveel sterren als de oever van Cotters Lake na zonsondergang. Misschien zou ik ze eindelijk kunnen zien nadat ik deze ramen had gelapt.

‘Hoe was de eerste week in Montana?’ vroeg Troy.

Ik kreunde. ‘Zwaar. Maar ik heb een baan.’

‘Ja? Geweldig. Hoe vind je het tot nu toe?’

‘Nou, ik weet niet precies wat de vorige leraar met die kinderen deed, maar ze gaf geen wiskundeles.’

‘Is het zo erg?’

‘Verschrikkelijk. Ik heb iedereen een herhalingstoets gegeven over de stof van vorig semester. Slechts de helft van de derde- en vierdejaars had een voldoende. Van de tweedejaars maar een derde. En van de vijftien eerstejaars waren er maar twee leerlingen met een voldoende. En als ik zeg dat ze een voldoende haalden, bedoel ik echt dat ze *nét* met de hakken over de sloot waren.’

‘Oef. Dat klinkt niet best.’

‘Het kan alleen maar beter worden, toch?’

Troy grinnikte. ‘Daar is dat zonnige optimisme van je.’

Een glimlach speelde om mijn mondhoeken. ‘Je kent me. Ik zal altijd het onderste uit de kan halen voor een kind dat hulp nodig heeft.’

‘Zoals het hoort. En het huis? Hoe is het daarmee?’

‘Ik heb nog niet veel vooruitgang geboekt.’

De afgelopen week had ik me op mijn werk gefocust. Ik was elke ochtend vroeg naar de stad gereden en elke avond laat op school gebleven om de aantekeningen van de vorige leraar en het chaotische archiveringssysteem uit te pluizen. Elke leerling leek

een andere versie van het lesboek te hebben, wat twee dingen kon betekenen: of ze lieten me een soort vreemd ontgroeningsritueel ondergaan, of geen enkele leerling wist bij welk hoofdstuk ze voor de kerstvakantie waren gebleven toen hun vorige lerares vertrok.

Het was een rit van een halfuur van Cotters Lake naar Dalton, en tegen de tijd dat ik elke avond thuiskwam, was ik te moe om aan het schoonmaken te beginnen. Maar dit weekend had ik wel wat vooruitgang geboekt.

Gisteren had ik keukenkastjes geboend, afgewassen en aanrechtbladen geschrobd zodat ik kon koken en de gootsteen en het fornuis kon gebruiken. Vanochtend had ik uren in de wasruimte doorgebracht om oude laarzen en jassen en paps verzameling visgeri op te ruimen en naar de schuur te brengen. De deur naar zijn slaapkamer was dicht gebleven. Ik was er nog niet klaar voor om daar naar binnen te gaan, om zijn kleren te sorteren.

‘Ik weet niet wat ik moet bewaren,’ zei ik tegen Troy. ‘En het feit dat ik niet weet wat ik moet bewaren en wat ik moet weggooiden, geeft me een schuldgevoel.’

Een goede dochter die haar vader kende, zou niet hebben getwijfeld. Ze zou hebben geweten wat hij belangrijk vond. Wat hij voor mij had willen bewaren.

Een goede dochter zou hebben gehuild om het verlies van haar vader.

Het deed pijn om hier te zijn. Ik miste hem. Ik had spijt. Maar ik had niet gehuild, geen enkele keer. Nog niet.

‘Weet je zeker dat je dit alleen wilt doen?’ vroeg Troy. ‘We kunnen iemand inhuren om schoon te maken. Dan kun je het te koop aanbieden en achter je laten.’

‘Nee,’ fluisterde ik.

Het is niet dat de gedachte niet bij me was opgekomen. Maar een vreemde de bezittingen van mijn vader laten uitzoeken, zou het schuldgevoel alleen maar verergeren.

Misschien was ik niet veel beter dan een vreemde. Maar ik was tenminste familie van hem. En hij van mij. Bovendien, waar moest ik anders heen?

‘Ik moet dit doen,’ zei ik.

‘Laat me dan alsjeblieft komen helpen.’ Het was de tiende keer dat hij aanbood om naar Montana te komen.

En voor de tiende keer zei ik: ‘Nee, het gaat prima.’

‘Ilsa.’

Daar was mijn naam weer. Deze keer zonder medelijden, alleen maar met een vernietigende afkeuring. Alsof ik een kind was dat een standje nodig had.

Ik had die berispende toon nog nooit van hem gehoord. Of misschien wel, maar was ik zo verblind door mijn liefde voor hem geweest dat ik het niet had gemerkt.

‘Hoe gaat het met Lori?’ Ik perste zoveel oprechte nieuwsgierigheid in mijn stem als ik kon opbrengen.

‘Doe dat nou niet. Verander niet van onderwerp.’

‘Ik doe helemaal niets. Ik waardeer het aanbod om te helpen, maar dit moet ik zelf doen.’ Ik zou elke doos doornemen. Ik zou de blikken, het stof en alles wat ik verder onder dit dak tegenkwam opruimen.

Want als ik erachter kon komen wie mijn vader in de laatste jaren van zijn leven was geweest, zou ik een beter beeld van hem kunnen vormen, van zijn leven na die vroege herinneringen, toen ik als vrolijk meisje naar mijn vader had gekeken alsof hij de maan en de sterren hoogstpersoonlijk aan de hemel had gezet.

Als ik bij het begin zou beginnen, zou ik misschien het punt vinden waarop ik de weg kwijt was geraakt.

‘Ik wil er voor je zijn,’ zei Troy.

‘Dat weet ik.’

Dat was nog het ergste. Als ik hem vroeg om morgen hier te zijn, zou hij alles laten vallen om door de nacht heen van Arizona naar Montana te rijden.

Maar hier zijn? Dat was alleen maar een geografisch iets. Of hij nu in mijn of in zijn eigen woonkamer was, of we nu duizenden kilometers van elkaar verwijderd waren of slechts een paar meter, er zou niets veranderen. Hij kon hiér zijn, maar hij kon niet bij mij zijn.

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord,’ zei ik. ‘Hoe gaat het met Lori?’

‘Goed. Ze is vanavond naar jazzercise.’

‘Klinkt leuk.’ Mijn kiezen knarsten over elkaar. Vragen naar zijn meest recente vriendin was een marteling, maar ik deed het al drie maanden, sinds de dag dat hij me vertelde dat ze een relatie hadden.

Diezelfde avond was ik thuisgekomen en had er een politieauto voor mijn huis en een agent op mijn veranda gestaan om me te vertellen dat mijn vader was overleden.

Troy en ik waren uit eten geweest. Hij had me verteld dat hij iemand had ontmoet, dat Lori misschien wel de ware was.

Misschien was dat de reden dat ik niet had gehuild toen die agent me over mijn vader vertelde – mijn hart was al gebroken.

Het zou makkelijker zijn als Lori niet zo lief was. Ze was geweldig, en de paar keer dat we met z’n drieën iets waren gaan drinken, was ze zo ontzettend aardig. Ze was dol op Troy, raakte hem constant aan, prees hem, schepte over hem op alsof ik niet wist dat hij slim, grappig en charmant was.

Alsof ik niet óók van hem hield.

Ik had Troy als eerste ontmoet, maar dat maakte simpelweg niets uit. De timing had nooit aan onze kant gestaan.

Jarenlang hadden we een wederzijdse aantrekkingskracht ontweken en ontkend. In het begin wilde ik onze vriendschap niet op het spel zetten, en tegen de tijd dat ik dapper genoeg was om hem te vertellen hoe ik me voelde, was het te laat. Hij had iemand anders ontmoet.

Suzie. Toen Hollie. Toen Brenda. Toen Tiff.

Ik had niet gewacht. Ik was verdergegaan, had gedatet in de

hoop mijn eigen persoon te vinden. Geen van ons beiden had ooit toegegeven dat we meer wilden dan vriendschap. Maar er waren gevoelens. Er was een zekere hoop dat de timing uiteindelijk in ons voordeel zou werken.

Drie maanden geleden waren we voor het eerst in jaren tegelijkertijd vrijgezel. Toen Troy me mee uit eten vroeg, dacht ik dat het een date was. Eindelijk.

Wat ben ik toch dom.

Terwijl we ons in mijn favoriete Italiaanse restaurant tegoed deden aan een paar soepstengels, wachtend op het hoofdgerecht, had hij me alles over Lori verteld.

‘Heb je met je moeder gepraat?’ vroeg hij.

‘Niet sinds ik in Dalton ben aangekomen.’

Mam wilde geen updates over mijn tijd in Montana. Ze was het niet eens met mijn beslissing om meer dan duizend kilometer te verhuizen om de rotzooi van mijn vader op te ruimen. Ze vond het vreselijk dat ik niet gewoon een week vrij had genomen van mijn werk, dit blokhuut-gedoe snel had afgehandeld en weer naar huis was teruggekeerd. Ze gaf hem de schuld van mijn vertrek uit Arizona. Maar stiekem was het allemaal een truc om haar gebroken hart te verbergen.

Haar hele leven was ze verliefd geweest op mijn vader, zelfs nadat ze de scheiding had aangevraagd. Mam was nooit hertrouwd. Ze had nooit interesse getoond in een andere man. Maar hoeveel ze ook van mijn vader hield, ze haatte hem ook.

Ze haatte het dat hij Montana boven haar had gekozen.

Twintig jaar geleden, toen ze hem vertelde dat ze hier niet meer kon wonen, dat ze geen strenge winter meer kon doorstaan en meer nodig had dan zijn kleine stadje te bieden had, liet hij haar onze koffers pakken. Hij had bij de voordeur van deze hut toegekeken terwijl we wegreden.

Mam had me al talloze keren verteld dat het een vergissing was

om naar Montana te komen. Dat pap al tientallen jaren niet genoeg om me gaf om Dalton te verlaten, dus waarom zou ik mijn leven overhoop gooien om de restanten van zijn leven op te ruimen?

Misschien had ze gelijk.

Misschien was ik ver, ver weggebleven als pap me die brief niet had geschreven.

Maar sinds de dag dat die brief in mijn brievenbus was beland, precies twee dagen na zijn dood, kon ik hem niet meer loslaten.

Dus nadat ik het semester had afgerond op de middelbare school waar ik in Phoenix les gaf, had ik mijn koffers gepakt en het merendeel van mijn spullen in de garage van mijn moeder opgeslagen. Toen, ondanks de protesten van zowel mam als Troy, was ik naar Montana verhuisd.

Het was een wonder dat het me gelukt was om een baan als lerares te krijgen. Het was slechts tijdelijk, omdat een andere lerares met zwangerschapsverlof was, maar ik was toch niet van plan om in Dalton te blijven.

Misschien zou ik, als het schooljaar voorbij was, als ik klaar was met het schoonmaken en verkopen van paps hut, naar de oostkust verhuizen. Misschien zou ik Californië, Colorado of Connecticut proberen. Waar precies? Dat was een zorg voor een andere dag. Ik wist alleen dat Arizona verleden tijd was. Mam mocht haar zonschijn en verzengende zomers houden. Ik wilde ergens wonen waar ik alle vier de seizoenen kon ervaren.

‘Enig idee wanneer je weer naar huis komt?’ vroeg Troy.

Hem vertellen dat ik niet terug zou komen, was ook een zorg voor een andere dag. ‘Nee. Maar we kunnen beter ophangen voordat dit gesprek te duur wordt.’

‘Ik kan me een langeafstandsgesprek veroorloven, Ilsa.’

‘Dat weet ik. Maar ik wil graag nog wat werk gedaan krijgen voordat ik ermee stop voor vandaag.’

‘Oké. Werk niet te hard.’

‘Ik beloof niets.’

‘Spreek ik je volgende week zondag weer?’

‘Natuurlijk.’ Ondanks het knagende gevoel dat onze vriendschap ten einde liep, zou ik er zondag zijn en de telefoon opnemen zodra die ging.

‘Ik maak me zorgen om je,’ zei hij.

‘Hoeft niet. Het komt wel goed.’

Hij snoof. ‘Natuurlijk maak ik me zorgen om je, Ilsa. Ik hou van je.’

Het was als een messteek in mijn hart. Hield hij van me? Hield ik van hem? Of voelde ik me simpelweg op mijn gemak bij Troy, alsof hij een oud T-shirt was dat gewoon heel lekker zat?

Zelfs als het echt liefde was, deed het er niet toe. Lang geleden, in dit huis, had ik geleerd dat liefde niet genoeg was.

‘Geniet van de rest van je week.’ Ik liep terug naar het toestel en legde de telefoon op de haak.

Hoeveel telefoontjes hij ook pleegde, ik sloot ze nooit af met een afscheid. Diep vanbinnen was ik te bang dat hij het zou opvatten als toestemming om te stoppen met bellen.

‘God, waar ben ik in vredesnaam mee bezig?’ Ik draaide me naar de woonkamer om, maar de muur van dozen had geen antwoord voor me. ‘Hoe groot is de kans dat jullie allemaal vol bliken zitten?’

Er was maar één manier om daarachter te komen.

De volgende doos die ik van de stapel pakte, zat vol foto’s. Ik bracht hem naar de keuken, haalde de foto’s eruit en spreidde ze uit over het aanrecht.

Het waren polaroids, de meeste vervaagd tot zwart-wit-, bruinen grijstinten. Maar in elk vierkant, wit kader zag ik mijn eigen gezicht. Elke foto was genomen tijdens de zomervakanties die ik hier had doorgebracht.

Mijn neus prikte van de tranen en er vormde zich een brok in mijn keel, maar mijn ogen bleven droog.

Ik had niet gehuild toen de agent me over de dood van mijn vader vertelde. Ik had niet gehuild tijdens de tweedaagse autorit van Phoenix naar Dalton. Ik had geen enkele traan gelaten sinds ik in Montana was aangekomen, zelfs niet toen ik door de voordeur liep.

Ike was een afwezige vader van een waardeloze dochter geweest. Geen van ons beiden verdiende tranen.

Ik maakte een selectie van mijn favoriete foto's en schoof de rest van de enorme stapel over het randje van het aanrecht in de lege doos. Toen zette ik hem bij de andere dozen buiten.

De volgende doos zat vol sokken en witte T-shirts. Alles was netjes opgevouwen, de shirts perfect gladgestreken.

Pap had me geleerd hoe ik kleding moest vouwen. Mam was hopeloos als het op de was aankwam; ze plukte liever wat schone kleren uit een mand in plaats van ze in haar verwaarloosde ladekast op te bergen. De zomer nadat we naar Arizona waren verhuisd, de eerste zomer dat ik pap kwam bezoeken, had hij mijn slordig ingepakte koffer en een stapel kleren op de vloer gezien en me geleerd hoe ik ze moest vouwen.

Dat prikkelende gevoel in mijn neus kwam genadeloos terug.

Ik deed de flappen dicht en liet alles in de doos onaangeroerd. Het had geen zin om zijn shirts en sokken te bewaren, maar in plaats van ze buiten te zetten, ging die doos naar de plank in de wasruimte. Hij kon niet eeuwig naast de flessen wasmiddel en bleekmiddel blijven staan, maar voorlopig was ik er nog niet klaar voor om zijn kleren weg te gooien.

De volgende doos was net zo mysterieus als de dozen met blikken. Hij was compleet gevuld met witte papieren servetten, en elk servet was versierd met het nette handschrift van mijn vader. Ik plukte er eentje uit de stapel.

Het was een to-dolijst. Elke taak begon met een hoofdletter en eindigde met een punt, en ze waren stuk voor stuk doorgestreept, behalve de laatste.

Sinaasappels kopen.

Gazon maaien.

Olieferversen.

Ilsa's brief schrijven.

De brief.

Hij was niet doorgestreept, niet op dit servetje. Zou ik er een vinden waarop hij de taak wel had afgevinkt? Want hij had de brief geschreven. Hij zat in mijn tas, veilig opgeborgen in de envelop waarin hij was aangekomen.

Waarom had hij al deze servetjes bewaard? Ze gebruiken om lijstjes te maken was normaal, min of meer. Maar ze bewaren? Niet zozeer.

De blikken. De lijstjes.

De rommel.

Allemaal tekenen dat de geestelijke gezondheid van mijn vader in zijn laatste dagen achteruit was gegaan. Tekenendie ik had gemist omdat ik er niet was geweest.

Pap had me afgelopen zomer gebeld en me gesmeekt om langs te komen. Het was voor het eerst in jaren dat hij me uitnodigde. *Kom eens langs, kleine beer. Breng een week door op het meer. Er is zoveel waar ik met je over zou willen praten.*

Een goede dochter zou de moeite hebben genomen. In plaats daarvan was ik te druk bezig geweest met smoesjes verzinnen. Te druk bezig met het maken van een punt.

Pap was nooit bij mij op bezoek geweest in Phoenix. Niet één keer in twintig jaar. Hij had mijn diploma-uitreiking gemist. Verjaardagen. Kerstmis. Waarom zou ik mijn zomervakantie opgeven om naar Montana te gaan?

Nee zeggen was mijn vorm van wraak geweest.

Een mix van schuldgevoel en spijt kroop door mijn aderen als een dikke, zwarte smurrie. Zou het iets hebben uitgemaakt? Had

ik hem hulp kunnen bieden? Dat waren vragen waar ik nooit antwoorden op zou krijgen.

Een koude windvlaag trok door de blokhut, dus ik liep naar de open haard en legde er nog een houtblok op.

Ik hoefde tenminste geen hout te hakken. Pap had een voorraad hout bij de voordeur liggen waar ik twee winters mee vooruit kon. Niet dat ik van plan was hier langer dan één winter te blijven.

Terwijl het nieuwe houtblok vlam vatte, bekeek ik opnieuw de overvloed aan dozen. Mijn energie was al flink afgenomen. God, wat waren er veel dozen. Morgen, na werk, zou ik de bank opgraven.

Ik baande me een weg door de rommel en stond op het punt om mijn slaapkamer in te sluipen, een paar warme sokken en een geruite pyjama aan te trekken om nog een paar uur te lezen voordat ik naar bed ging. Met mijn hand boven de lichtschakelaar wierp ik nog een laatste blik achterom op de dozen.

En toen zag ik een persoon met een donkere bivakmuts door het vuile keukenraam.

Ze kwam naar Montana om het verleden af te sluiten, maar misschien vindt ze daar wel haar toekomst

Na de dood van haar vader, verhuist Ilsa tijdelijk terug naar Montana om daar afscheid van hem te nemen en zijn huis te verkopen. Ze hadden al jaren geen contact meer en Ilsa weet niets over de laatste levensjaren van haar vader. In zijn huis vindt ze vreemde aanwijzingen over een grote hoeveelheid vermist goud. Is het slechts een legende of is er daadwerkelijk een schat te vinden?

Terwijl Ilsa het mysterie probeert op te lossen en steeds meer leert over haar vaders leven, stuit ze ook op veel vragen rondom zijn dood. Samen met de knappe sheriff en single vader Cosi Raynes probeert ze de waarheid te achterhalen, maar iemand doet er alles aan om die verborgen te houden...

DEVNEY PERRY is de internationale bestsellerauteur van meer dan vijftig romanceboeken. Ze is geboren en getogen in de staat Montana - waar *Bluebird gold* zich ook afspeelt - en woont nu in Washington met haar familie. In *Bluebird gold* brengt ze haar liefde voor romantische verhalen samen met een historische setting en een spannend mysterie. Eerder schreef ze ook de cowboyromanceserie Haven River Ranch en de fantasyhit *Shield of Sparrows*.

Z&K

ISBN 9789020561913 NUR 302

9 789020 561913

www.zomerenkeuning.nl